

Tisztelt **gyászoló családtagok, barátok és egykori munkatársak!**

Köszönöm a lehetőséget, kedves László, hogy szavaidhoz csatlakozva szólhatok egy másik család, a **Vasasok nagy családja- nevében**, amely közösségért édesapád rengeteget dolgozott.

Ez a közösség sokáig úgy fog emlékezni az ő életére, **mint a hűség, az odaadás és az önzetlen barátság** példájára.

Pénzes László fiatal emberként, 33 évesen, a krisztusi életkorban került a Vasasszakszervezet központjába. 1968-at írtak ekkor, a politikailag már konszolidálódott rendszer keresni kezdte a gazdasági megújulás lehetőségeit és azokat az embereket, akikkel **felfrissítheti a szakszervezeti mozgalmat** is.

A Vasas apparátusába behívott fiatal gyári tisztségviselő mind fontosabb munkakörökbe került, és utóbb a Titkársági, majd az Elnökségi iroda vezetője lett és közel **fél évszázadig meghatározó alakja volt** a Magdolna utcai háznak.

A napi feladatok kifogástalan ellátása mellett felfedezte, hogy a **vasastörténelem** rengeteg értéket és hasznos tapasztalatot rejt és ezért szenvedélyesen kezdte tanulmányozni a mozgalom első évtizedeinek írásos emlékeit, feltárni és gondozni abból a jelen számára aktuális mondanivalót. Folytatta ezt még nyugdíjba vonulása után is, nála jobban senki nem **ismerte a vasas irattár kincseit**. Szívesen keresett a korabeli sajtóanyagokban, a levelek között mának is szóló üzeneteket, és boldog volt, ha azokkal **segíthette a fiatalabbak**, az utódok mindennapi munkáját.

Az évtizedek alatt számtalan gyári tisztségviselővel, a munkaszervezet különböző posztjain dolgozó kollégával került **személyes kapcsolatba**, mindig segítőkészen támogatva őket, bármely kérdéssel, vagy kéréssel fordultak is hozzá. Igazi **"bizalmi férfiú"** volt.

E ma már furcsának tűnő régies kifejezés a történelmünkben gyökerezik: 1880-ban, a Vas- és Ércmunkás Egylet alapszabálya ír így: " az Egylet szervezete a bizalmi férfiak rendszerére épül, akiket minden vas- és fémárugyárban dolgozó elvtársak választanak maguk közül, külön e célra összehívott gyári értekezleten."

Lászlót a **Sors választotta ki**, hogy bizalmi embere legyen sok-sok kollégájának. Nyitott és figyelmes partner volt akár munkával kapcsolatosan, akár magánéleti

problémáról legyen szó. Mindenki számíthatott segítségére, erőt meríthetett az **optimista szemléletéből** és bizonyos lehetett **László diszkréciójában**. Ő maga sosem használta volna azt a fogalmat, hogy **érzelmi intelligencia**, de ő maga volt ennek elsőszámú megtestesítője.

Nem csupán munkatársai, hanem **főnökei is nyugodtan megbízhattak** benne, mert ha azt kellett, ő tudott szerényen hallgatni, kerülte és elhárította a meddő vitákat, mindig igyekezett enyhíteni a kialakuló feszültségeket. Mindenkori a szervezeti egység megőrzését, annak a erősítését tekintette elsődlegesnek. Szelíd ember volt: derűs optimizmusával, töretlen emberszeretetével mindannyiunk számára **támaszt és példát adott**. Azt sugallta, hogy keressük mindig a dolgok jó oldalát, s ha valakivel vitánk van, netán összezdülünk, ne hordozzuk magunkban a feszültséget, hanem menjünk **vissza addig az elágazásig**, amikor még közös nevezőn állunk az illetővel és onnan induljunk újra.

Talán ez csendes szelídség és a szilárd elkötelezettség az fűzte őt össze legjobb barátjával, Keresztes Jánossal. Akivel még évekig nyugdíjazásukat követően is rendszeresen bejártak a Vasas székházba, mert nekik ez **soha nem a kenyérkereső** munka helyét jelentette, hanem életüket **körbefoglaló környezetet**, életerejük meg-megújuló forrását.

Kedves Barátunk!

Hálával és tisztelettel emlékezünk rád úgy is, mint a vasas **nyugdíjasszervezetének** támogató oszlopára, aki nem csak nyugdíjazása után, hanem már aktív korában is pártfogója, segítője volt a nyugdíjasok tevékenységének. Tartotta a kapcsolatot a régiakkal, nem **feledkezett meg elődeinkről**, rendszeresen érdeklődött helyzetükről, köszöntötte őket születésnapjukon.

Most fejet hajtanak emléked előtt **szövetségünk mai vezetői**, a fiatalabb kollégák is, akik a vasasmozgalmat viszik tovább.

Mi pedig, idős cimboráid köszönjük, hogy életed javarészét megosztottad velünk, kívánunk neked megérdemelt pihenést az égi szférákban.

Bizonyára az **előrement társaink**, mint Giber Tibi és Kóvágó Béla, Cibolya Misi, vagy Kaproncai Jóska és a többiek már várják optimista beszámolódat a mostani dolgokról. És végül is Czellár Pistával is lezárhatjátok a vitát arról, hogy mit is kifogásoltak annak idején a „hajdú-bihari levélben” az ottani vasasok.

Pénzes Laci, nyugodj megérdemelt **békességben**, emlékedet szívünkbe zártuk!